

Sygn. akt V **GC 1587/19 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko A. P.

o zapłatę

I oddala powództwo główne;

II zasądza od powódki – pozwanej wzajemnej A. P. na rzecz pozwanego - powoda wzajemnego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III oddala powództwo wzajemne;

IV zasądza od pozwanego – powoda wzajemnego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej A. P. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VGC1587/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 stycznia 2019r.powódka A. P. żądała zasądzenia od pozwanego (...) Spółka z o.o. w T. kwoty 4.208,12zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka twierdziła m.in., że w dniu 07 lutego 2017r. zawarł z pozwaną spółką umowę o współpracy, na podstawie której była zobowiązana do pośredniczenia w znalezieniu nowych odbiorców energii elektrycznej, gazu oraz innych produktów i usług. Pozwana była zaś zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia, które miało charakter prowizyjny, a jego wysokość określał regulamin wynagradzania stanowiący załącznik do w/w umowy. Powódka twierdziła też, że wysokość wynagrodzenia uzależniona była od ilości zużytej przez kontrahenta energii , jednakże nie było żadnych ustaleń, z których wynikałoby w jaki sposób pozwana spółka miała przekazywać w tym

względnie informacje powódce pomimo, że takie informacje stanowiły podstawę do naliczenia przez powódkę prowizji. Powódka twierdziła także, że pozyskała klienta, że doszło do zawarcia umowy, oraz że pozwana wypłaciła powódce część prowizji w wysokości umówionej przez strony. Z dalszej części uzasadnienia pozwu wynikało zaś, że powódka nie była pewna w jakiej wysokości powinna być kolejna transza wynagrodzenia to jest ta dochodzona niniejszym pozwem, oraz że doszło do rozwiązania umowy.

W dniu 14 maja 2019r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty, którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W przepisany prawem terminie pozwana spółka wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości żądała oddalenia powództwa i zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana twierdziła m.in., że pozwana jako podmiot profesjonalny na rynku doskonale zdawała sobie sprawę z zasad na jakich zawarta została z pozwanym umowa. Zdaniem pozwanego, brak wypłaty prowizji był w zasadzie równoznaczny z nałożeniem na powódkę kary umownej z uwagi na naruszenie przez nią postanowień umownych. Pozwany twierdził także, że umowa jaka łączyła strony została rozwiązana na podstawie § 5 ust 4 jej postanowień. Pozwany twierdził również, że zakaz konkurencji wynikający z powyższej umowy odnosił się do zakazu po zakończeniu trwania umowy. W ocenie pozwanego umowa została rozwiązana, gdyż powódka nie odbywała odpowiedniej minimalnej liczby spotkań z klientami nie wykonując przy tym „planu minimalnego”. Pozwany twierdził ponadto, że powódka dobrze знаła zasady naliczania prowizji, gdyż o te kwestie pytała zarówno swojego managera jak i prezesa zarządu pozwanego. Zdaniem, pozwanego po rozwiązaniu umowy nie przysługiwały powódce kolejne transze wynagrodzenia, gdyż były one bonusem za staż współpracy. Ponadto w ocenie pozwanego wypłacił on powódce kwotę 12.624,26zł netto zamiast kwoty 10.183,38zł, a zatem to powódka powinna zwrócić nienależnie pobrane wynagrodzenie- dla całej umowy zadeklarowano dla danego klienta zużycie (...),26MWh, a klient zużył jedynie 541,233MWh.

W dniu 2 października 2019r. strona pozwana wniosła pozew wzajemny, w którym żądała zasądzenia od powódki- pozwanej wzajemnej kwoty 2.440,88zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwana- powódka wzajemna twierdziła m.in., że skoro założeniem umowy było dostarczenie klientowi (...),26MWh, a klient zużył jedynie 541,233MWh oraz doszło do wcześniejszego wypowiedzenia umowy przez klienta, to zgodnie z postanowieniami umownymi wynagrodzenie dla powódki w ramach tej umowy, z uwagi na krótki okres trwania i niskie zużycie energii elektrycznej powinno wynieść 10.183,38zł, a nie 12.624,26zł i to ta kwota stanowiła wartość przedmiotu sporu objętego pozwem wzajemnym. W dniu 22 października 2019r. powódka – pozwana wzajemna wniosła odpowiedź na pozew wzajemny, w której przytoczyła większość argumentów zawartych już uprzednio w pozwie, a ponadto twierdziła m.in., że pozwana - powódka wzajemna nie określiła w jaki sposób będzie przekazywać jej dane dotyczące rzeczywistego zużycia energii przez klienta, którego pozyska dla finalnego dostawcy. Powódka – pozwana wzajemna twierdziła także, że powód wzajemny dochodzi od niej zwrotu części wypłaconej prowizji powołując się na fakt wypowiedzenia umowy przez odbiorcę energii- firmę (...) sp. z o.o. w Ł., jednakże nie przedstawił na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu. Zdaniem powódki- pozwanej wzajemnej nie można za taki traktować niewiadomego pochodzenia wydruku datowanego na dzień 1.10.2019r. Pozwana wzajemna twierdziła ponadto, że na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia nie można powoływać dowodu z zeznań świadka czy członka zarządu. Pozwana wzajemna twierdziła także, że nawet gdyby przyjąć, że uzasadnione żądanie pozwu wzajemnego, to i tak powinien on zostać oddalony skoro powód wzajemny nie zapłacił jej całej prowizji. W ocenie pozwanej wzajemnej powód wzajemny w sposób nie uprawniony wypowiedział umowę o współpracy powołując się jedynie na ogólniki, a wypowiedzenie było de facto lakonicznym oświadczeniem.. Zdaniem pozwanej wzajemnej oświadczenie powoda wzajemnego z dnia 20.09.2018r. należało uznać za bezskuteczne, zaś samo postanowienie umowne zawarte w § 5 ust.6 umowy za nieważne, gdyż sprzeczne z treścią art.353¹k.c.

Sąd ustalił co następuje.

Jedynie na wstępie dla jasności sprawy należy wskazać, że choć przepis art.505⁴ § 2 k.p.c. zakazuje co do zasady wnoszenia powództwa wzajemnego w postępowaniu uproszczonym, to jednak czyni on wyjątek w sytuacji, gdy

roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Taki przypadek miał miejsce w niniejszej sprawie, gdyż choć była ona wniesiona w postępowaniu uproszczonym to jednak roszczenie, z którym wystąpił powód wzajemny nadawało się do rozpoznania w takim postępowaniu.

W dniu 7 lutego 2017 r. strony niniejszego procesu zawarły umowę o współpracy. Na podstawie wyżej wymienionej umowy, powódka zobowiązana była do pośrednictwa w znalezieniu nowych odbiorców, w szczególności energii elektrycznej, gazu oraz innych produktów i usług, a także do dostarczania dokumentów niezbędnych do zawarcia pierwszej umowy o sprzedaż energii elektrycznej lub gazu, a zleceniobiorca (pozwany) zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia. Wynagrodzenie ustalone na podstawie wyżej wymienionej umowy miało charakter prowizyjny i ustalane było na podstawie aktualnego regulaminu wynagrodzeń, który stanowił integralną część umowy o współpracy. Prowizja podstawowa miała być płatna od każdego nowego klienta zweryfikowanego pozytywnie przez wyznaczonego przedstawiciela firmy energetycznej. Prowizja kontynuacyjna umów sprzedaży miała być płatna od każdego przedłużonego klienta zweryfikowanego pozytywnie przez wyznaczonego przedstawiciela firmy energetycznej. Wynagrodzenie miało być płatne za wykonane usługi na podstawie wystawionego przez zleceniobiorcę rachunku bądź faktury w terminie 14 dni od jej otrzymania przez pozwaną spółkę. Zleceniobiorcy nie przysługiwało wynagrodzenia, jeżeli nie wykonał zlecenia lub wykonał zlecenie nienależycie, w szczególności niezgodnie ze wskazówkami zleceniodawcy, chyba, że zleceniodawca odniósł zamierzoną korzyść. Wysokość prowizji stanowiła zaś iloczyn wolumenu umowy (zawartej za pośrednictwem powódki) narzutu od cennika minimalnego oraz stawki procentowej prowizji zależnej od różnych czynników m.in. stażu pośrednika, wartości zawartej umowy, korekty za ewentualne zaangażowanie pozwanego w proces zawartej umowy itd.

Strony ustaliły ponadto, że prowizja będzie płatna w trzech transzach: 60 % w dacie wejścia w życie umowy zaaranżowanej przez pośrednika, 20 % po roku od dnia wejścia w życie wyżej wymienionej umowy i 20% na koniec rozliczenia wyżej wymienionej umowy. Wysokość prowizji uzależniona była także od rzeczywistego zużycia energii przez odbiorcę, przy czym ani umowa ani regulamin wynagrodzeń, nie określały w jaki sposób pozwana miała przekazywać powódce tego rodzaju informacje.

Powódka otrzymała pierwszą transzę wynagrodzenia zgodnie z regulaminem wynagrodzeń i z tego tytułu otrzymała 12.624.36 zł. Pomimo upływu czasu do wypłaty kolejnych transz, pozwana nie wypłaciła ich powódce, natomiast w dniu 20 września 2018 r. pozwana spółka wypowiedziała umowę o współpracy, powołując się na § 5 pkt. 4 tej umowy. W powyższym wypowiedzeniu pozwana złożyła oświadczenie tej treści, że stosownie do postanowień umownych, powódka po rozwiązaniu niniejszej umowy przez okres jednego roku od jej rozwiązania nie będzie wykonywała pracy ani innych usług lub konsultacji, chociażby na podstawie stosunku cywilnoprawnego czy nawet bez podstawy prawnej na rzecz innego pracodawcy lub innego podmiotu, który prowadzi działalność konkurencyjną względem pozwanej. Pozwana powołała się ponadto na par. 7 umowy o współpracy, z którego wynikało, że przez taki sam okres powódka zobowiązała się do zachowania tajemnicy i nie przekazywania oraz nie ujawniania i nie wykorzystywania jakichkolwiek poufnych informacji uzyskanych w czasie wykonywania umowy, a w szczególności tajemnic handlowych, tajemnic przedsiębiorstwa, planów i strategii przedsiębiorstwa.

Wypowiadając umowę o współpracy, jako podstawę pozwana powołała par. 5 pkt. 4 umowy, z którego wynikało, że zleceniodawca (pozwany) może rozwiązać umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia, jeżeli zleceniobiorca (powódka) działa na szkodę zleceniodawcy lub narusza jego dobre imię lub inne dobra osobiste lub postępowanie zleceniobiorcy zagraża interesom zleceniodawcy lub jej dobremu imieniu; nie wykazuje aktywności na poziomie 10 spotkań z klientami tygodniowo; nie wykonał, nienależycie wykonał i nie dotrzymał wyznaczonego przez zleceniodawcę terminu do działań naprawczych bądź rażąco naruszył zasady zawarte w par. 3 ust. 1 pkt. 4 umowy; nie dotrzymał warunków określonych w par. 3 ust. 1 pkt. 7 umowy; naruszył zasady zawarte w treści § 6 umowy; popełnił w czasie trwania umowy przestępstwo; przekazał, ujawnił lub wykorzystał tajemnicę zleceniodawcy bez wymaganej zgody. Wypowiadając umowę o współpracy pozwany nie uszczegółowił żadnego z wyżej wymienionych powodów wypowiedzenia tej umowy.

W dniu 26 czerwca 2017 r. strona powodowa doprowadziła do zawarcia umowy przez firmę (...) sp. z o.o. w Ł. z innogy (...) S.A. w W. o dostarczania energii elektrycznej. Spółka innogy (...) S.A. w W. była bowiem faktycznym sprzedawcą energii, na powódka- pozwana wzajemna poszukiwała dla niej klientów choć za pośrednictwem pozwanej spółki (powoda wzajemnego). Z umowy z dnia 26.06.2017r nie wynikało, aby kontrahent tj. spółka (...) zobowiązała się do zakupu jakiejś określonej ilości energii w określonym przedziale czasowym. Także z samej umowy jaka łączyła strony niniejszego procesu nie wynikało, aby powódka- pozwana wzajemna zobowiązana była do przymuszania klienta do zakupu konkretnej ilości energii.

W uzasadnieniu pozwu (in fine) powódka- pozwana wzajemna wniosła o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia wszelkich danych stanowiących podstawę do wyliczenia drugiej transzy prowizji, a w szczególności danych dotyczących faktycznego zużycia energii przez (...) sp. z o.o. w Ł.. Powódka zastrzegła ponadto, że w przypadku, gdyby ze zgromadzonych danych wynikało, że z należnych transzy prowizja jest wyższa niż dochodzona niniejszym pozwem, roszczenie dochodzone tym pozwem powinno być traktowane przez Sąd jako dochodzone częściowo, a powódka w pozostałym zakresie rozszerzy powództwo lub wystąpi z odrębnym pozwem (dowód: umowa o współpracy k.11 do 13, regulamin wynagrodzeń k.14 do 15, umowa sprzedaży energii k.16 do 16v i załączniki do niej k.17 do 18, wezwanie do zapłaty k.19 do 19v, wypowiedzenie umowy k.22, rachunek k.23, faktury VAT z okresem zużycia energii k.35 do 65, korespondencja mailowa k.101 do 102, zeznania świadka M. R. (1) k.103v do 104, zeznania prezesa zarządu pozwanego A. K..112v do 113).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony wyżej stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadka M. R. i prezesa zarządu pozwanego A. K..

Sąd dał wiarę w całości dowodom z dokumentów, gdyż nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości, a żadna ze stron nie zakwestionował ich skutecznie. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że czym innym jest przyznanie dowodom z dokumentów waloru prawdziwości, tj. uznanie, że nie zostały one przerobione czy podrobione, a czym inne są wnioski, jakie wyciąga się z tych dokumentów podczas procesu dowodzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. R. oraz prezesa zarządu pozwanego- powoda wzajemnego A. K., lecz jedynie w tej części, w której korespondowały one z dowodami z dokumentów. W pozostałym zakresie Sąd odmówił waloru wiarygodności tym zeznaniom, a to w szczególności dlatego, że były one sprzeczne z dowodami z dokumentów, a ponadto zarówno świadek, jak i prezes zarządu pozwanego byli bezpośredni zainteresowani korzystnym rozstrzygnięciem niniejszej sprawy dla strony pozwanej- powódki wzajemnej.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2019 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe powódki- pozwanej wzajemnej dotyczące przesłuchania świadków i opinii biegłego, a to z uwagi na fakt, że pomimo wezwania strona powodowa- pozwana wzajemna nie wyłożyła zaliczki na koszty tych dowodów. Mając na względzie kategorię brzmienia przepisu art. 130⁴ § 5 k.p.c. wnioski te podlegały oddaleniu.

Okolicznością sporną w sprawie z powództwa głównego było to, czy powódka – pozwana wzajemna mogła domagać się skutecznie zapłaty dalszej transzy wynagrodzenia jakie jej zdaniem przysługiwało z tytułu wykonania umowy o współpracy z dnia 7 lutego 2017r. oraz czy doszło skutecznie do wypowiedzenia tej umowy przez pozwanego- powoda wzajemnego.

Jedyną okolicznością sporną w pozwie wzajemnym był zaś to czy pozwany- powód wzajemny mógł skutecznie żądać nadpłaconej, jego zdaniem, należności jaka została wypłacona powódce- pozwanej wzajemnej wraz z pierwszą transzą wynagrodzenia. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że to na powodzie ciąży obowiązek wykazania dochodzonego pozwem roszczenia, tak co do zasady jak i co do wysokości. Powyższe tyczy się tak pozwu głównego jak i pozwu wzajemnego. Reguły te znajdują potwierdzenie w ogólnych zasadach dowodzenia wyrażony przede wszystkim w treści art.6 k.c.

Już z samego uzasadnienia pozwu głównego wynika, że powódka (następnie pozwana wzajemna) była na tyle niepewna swego żądania, w szczególności co do wysokości, że choć reprezentowana przez fachowego pełnomocnika,

to żądała aby Sąd rozpoznający niniejszą sprawę zobowiązał pozwanego (następnie powoda wzajemnego) do przedstawienia wszelkich danych stanowiących podstawę wyliczenia drugiej transzy prowizji. W ocenie Sądu, takie zachowanie powódki nie zasługuje na akceptację Sądu rozpoznającego konkretną sprawę. Sąd nie jest uprawniony do żądania od przeciwnika powoda wyliczenia należności jak według powoda powinna się mu należeć. (...) dowodowa jest bowiem w rękach powoda, i choć powódka zgłosiła wnioski dowodowe, to jednak nie uściśla stosownej zaliczki na ich przeprowadzenie.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że pozwany nie dość, że całkowicie zignorował wezwanie powódki to jeszcze złożył powództwo wzajemne twierdząc, iż wypłacona powódce- pozwanej wzajemnej pierwsza transza prowizji była zbyt wysoka i powinna podlegać zwrotowi.

Co się zaś tyczy skuteczności wypowiedzenia umowy łączącej strony, to wydaje się, że w świetle wszystkich okoliczności niniejszej sprawy pozwany- powód wzajemny mógł wypowiedzieć umowę, bo wynikało to z treści paragrafu 5 umowy, jednak wątpliwości budzi to czy właściwie powołał w wypowiedzeniu § 5 pkt 4 umowy (vide:k.22akt) Powyższy zapis stanowi bowiem kwalifikowany sposób rozwiązania umowy bez zachowania terminów wypowiedzenia powołując przy tym takie sytuacje jak działanie na szkodę pozwanego, niewykonywanie umowy, nie dotrzymywanie warunków umowy, popełnienie przestępstwa itd.(vide:k.12 akt). W ocenie Sądu pozwany- powód wzajemny nie wykazał, aby zaszła którakolwiek z powyższych okoliczności i aby były podstawy do rozwiązania umowy bez zachowania terminów wypowiedzenia. Zdaniem Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że doszło do rozwiązania umowy ale nie na podstawie paragrafu 5 pkt. 4 umowy, lecz na podstawie paragrafu 5 pkt. 2 umowy (k.12 akt).

Pozwany- powód wzajemny nie wykazał też aby zaszły przesłanki, o których szczegółowo mowa w paragrafie 6 umowy, tj. do złamania przez powódkę- pozwaną wzajemną zakazu konkurencji. Z ogólnego zapisu umownego tj. paragraf 5 pkt. 2 i 3 wynika, że Każda ze stron mogła wypowiedzieć umowę za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia, a zleceniobiorca zachowywał prawo do ubiegania się o należną mu prowizję do czasu zakończenia obowiązywania umowy.

Skoro zatem pozwany wypowiedział umowę o współpracy w dniu 20 września 2018 r. to umowa uległa rozwiązaniu w dniu 31 października 2018 r. – par. 5 pkt. 2 umowy. I choć za ten okres powódka mogła żądać wynagrodzenia, to jednak nie mogła sprecyzować w jakiej wysokości, a twierdzeń swych nie poparała stosownymi dowodami. Powódka nie stawiała się nawet na żadne posiedzenie Sądu, czym uniemożliwiła dokładne zweryfikowanie jej twierdzeń.

Sposób wynagrodzenia był jednak na tyle skomplikowany, że sama powódka miała problemy z jego dokładnym ustaleniem i choć wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, to jednak, o czym była już wyżej mowa, do przeprowadzenia tego dowodu z przyczyn formalnych nie doszło. Pozwany nie miał zaś obowiązku wyliczenia ewentualnego wynagrodzenia, o ile takie w ogólne w świetle pozostałych warunków umownych należało się powódce.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powództwo jako nie zawierające uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu po myśli art. 750 k.c. w zw. 734 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty składała się kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego.

Co się zaś tyczy powództwa wzajemnego, to należało przyjąć, że powód wzajemny nie wykazał dochodzonego tym pozwem roszczenia, ani co do zasady, ani co do wysokości. Pozwany- powód wzajemny złożył pozew wzajemny po ponad 1,5 roku od wypłaty powódce- pozwanej wzajemnej wynagrodzenia z tytułu wykonania umowy. Zadziwiające jest, że dopiero po takim czasie pozwany- powód wzajemny zorientował się o nienależnie wypłaconym powódce- pozwanej wzajemnej wynagrodzeniu.

Powód wzajemny twierdził, że pozwana wzajemna miała spowodować, aby klient zużywał jak najwięcej energii. Zdaniem powoda wzajemnego zużycie powinno wynieść w przypadku firmy (...) sp. z.o.o. w Ł. (...)26 zł MWh, a klient zużył "jedynie" 541,233 MWh. Z żadnego z przedstawionych dowód nie wynika, aby pozwana wzajemna miała obowiązek nakłaniać klientów do zużycia jakichś konkretnych ilości energii, ani to, że od tego uzależniona była jej prowizja. I choć warunki przyznania prowizji w regulaminie wynagradzania były dość zagmatwane, to nie wynika

z niego aby kontrahenci pozwanej spółki, w tym pozwana wzajemna mieli sprawować pieczę nad zużyciem energii przez pozyskiwanych klientów. Rację ma przy tym pozwana wzajemna, że powód wzajemny nie określił w jaki sposób pozwana- powódka wzajemna będzie przekazywać informacje o zużyciu energii przez klienta. Kontrahent, jakim była pozwana wzajemna nie miał więc faktycznie możliwości sprawdzenia czy oraz w jakiej ilości strony umów o sprzedaż energii te energię zużywają. Pozwana wzajemna nie miała zatem żadnego wpływu na strony umowy sprzedaży energii, a pozyskując klienta w osobie (...) sp. z.o.o. w Ł. była uprawniona do otrzymania pierwszej transzy wynagrodzenia w całości. O tym, że powyższa transza należała się pozwanej wzajemnej zeznał w zasadzie wprost świadek M. R. i w tej części Sąd dał wiarę jego zeznaniom. Świadek ten zeznał ponadto, że między stronami nie ma żadnego wymagalnego zobowiązania. Skoro zatem sam menager pozwanej wzajemnej, świadek M. R. zeznał sposób nie budzący wątpliwości, że pozwanej wzajemnej przysługiwała pierwsza transza wynagrodzenia w całości oraz że między stronami nie ma żadnego wymagalnego wynagrodzenia, to także powództwo wzajemne jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu, po myśli cytowanych powyżej przepisów prawa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty procesu składały się kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego reprezentującego powoda wzajemnego i kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.